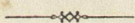

Ти да видишь кой ѣ Болень Дойчинъ!
 Чекай моя жълта боздогана,
 Малу тежитъ тристотини ока.“
 Кога джитна жълта боздогана,
 Го погоди мегю две-те очи;
 Съ разглови глава Арапинска,
 Какъ дъпъ печенъ тога той съ спружи,
 Той съ спружи на сурова земя.
 Дупна коня Болена Дойчина,
 Дупна коня при Солуна града,
 Добра плата плати калакчиу,
 Не заборай добро налбатину,
 Найповише Имеру берберу.
 Главѣ имъ кльошна по Солунски пѣтѣ.
 'Се що живо излезе да пулить,
 Младо, старо Болена Дойчина,
 И да славатъ, да фаятъ юнаство.
 Одвай дойде при свои-те дворѣ,
 Така Дойчинъ легна и си умре.

155.

Болень Дойчинъ.

Отъ Кукушь.

Болень леже Дойчинъ юнакъ,
 Дойчиница солдзи роне;
 Догледа га Болень Дойчинъ,
 Та ѣ веле и говоре:
 „Ангелино пѣрва любовъ!
 Дали ти съ додеало,
 Защо лежамъ три години,
 Три години на постеля?“
 Она веле и говоре:
 „Пѣрва любовъ, Дойчинъ юнакъ!
 Менѣ не съ додеало,
 Оти лежишь три години.
 Тук' ѣ дошелъ цѣрнъ Арапинъ
 Цѣрнъ Арапинъ дудакля
 Во Солунско рамно поле;

Одтворилъ ѣ бѣли чадаръ,
 Таинъ земе одъ Солуна,
 П' една фурна бѣлъ пексемитъ,
 По една крава ялова,
 П' една бочка благо вино,
 И по една малка мома,
 Да го служи благо вино.“
 Тога вика Болень Дойчинъ:
 „Ангелино пѣрва любовъ!
 Извади ми треста лакти
 Треста лакти тенко платно,
 Да презбирамъ болни коски,
 Оседли ми бѣрза коня,
 Бѣрза коня некована,
 Три години не хранена,